

РЕШЕНИЕ

№ 1572

гр. София, 10.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в публично заседание на 29.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря Веселина Григорова, като разгледа дело номер **9194** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 124, ал. 1 във вр. чл. 121, ал. 1, т. 1 във вр. чл. 106, ал. 1, т. 5 от Закона за държавния служител (ЗДСл) във вр. чл. 142, ал. 4 във вр. ал. 1, т. 2 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е по жалба на Е. Г. Е., ЕГН [ЕГН], депозирана чрез пълномощника му – адв. Е. Ф. от САК, срещу Заповед № 8121к - 11335 от 20.09.2022 г. на заместник министър на вътрешните работи, оправомощена със Заповед за заместване № 8121з-1204 от 16.09.2022 г. издадена от министъра на вътрешните работи, с която считано от 20.09.2022 г. е прекратено служебното му правоотношение, на основание чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР във вр. чл. 106, ал. 1, т. 5 и чл. 108 от Закона за държавния служител - едностранно от органа по назначаването с предизвестие, при придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст.

В жалбата са изложени съображения за нищожност и незаконосъобразност на оспорения административен акт. Твърдят се противоречия с изискванията на чл. 146, ал. 1, т. 3, т. 4 и т. 5 от АПК. Оспорва се делегираната компетентност на издалия заповедта заместник министър с оглед възложените му функции в заповедта за заместване. Застъпва се становище, че приложима при определяне на осигурителния стаж и възраст за придобиване право на пенсия в настоящия казус е нормата на чл. 68 от Кодекса за социално осигуряване (КСО), с оглед статута на жалбоподателя - държавен служител в системата на МВР. В този аспект, се сочи, че той не е достигнал предвидената в закона възраст за придобиване право на пенсия. Твърди се

незаконосъобразност и при връчване на заповедта - в края на работния ден, въпреки положения труд. Сочи се, че като дългогодишен служител на МВР жалбоподателят е изпълнявал добросъветно задълженията си, за което е награждаван и поощряван многократно от ръководството на министерството. С тези аргументи е обосновано искането за отмяна на оспорения административен акт. Претендират се направените разноски.

Жалбоподателят не участва лично в съдебното заседание. Упълномощеният му процесуален представител – адв. Ф. поддържа направеното искане в жалбата по изложените в нея подробни аргументи. Сочи, че към административната преписка не са приложени справки от НАП и НОИ, удостоверяващи придобития трудов стаж от доверителя ѝ, за да се прецени наличието на предпоставките за приложение на основанието по чл. 106, ал. 1, т. 5 от ЗДСл. Поставя акцент на оценките в приложените към служебното досие формуляри за оценка на изпълнението на възложените служебни функции. Поддържа и искането за присъждане на направените разноски.

Ответникът – министърът на вътрешните работи, чрез процесуалния си представител – гл. юриск. Р., е на становище, че жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена. В представените писмени бележки излага съображения за обоснованост и законосъобразност на оспорения административен акт. По отношение на компетентността на органа, издал заповедта, се позовава на тълкуването, дадено с ТР № 4 от 22.04.2004 г. по тълк. д. 4/2002 г. на ОСС на ВАС. Подробно е аргументирано и становището за приложение на специалната норма на чл. 69, ал. 2 от Кодекса за социално осигуряване. С тези доводи е обосновано искане за потвърждаване на оспорената заповед.

Административен съд София-град, Първо отделение, 26 състав, след като обсъди по отделно и в съвкупност приложените към делото доказателства, в контекста на становището на страните, съобразно правомощията си, прие за установено от фактическа страна:

Жалбоподателят Е. Г. Е., ЕГН [ЕГН] е започнал работа в Министерство на вътрешните работи през 1987 г. – назначен е със Заповед № 8121К-3148 от 23.09.1987 г. на министъра на вътрешните работи на длъжност „командир на взвод“ към поделение 72500. Последователно е заемал различни длъжности в системата на МВР, като от 08.10.2015 г. изпълнява задължения на „началник на отдел“ - Отдел „Териториални комуникационни и информационни системи (К.) – Север“ при дирекция „К.“ – МВР (л. 70-71 и л. 174 - л. 175 от делото). Със Заповед № 8121К-5718 от 22.06.2022 г. на министъра на вътрешните работи е преназначен временно на длъжност „заместник – директор на дирекция „К.“ – МВР, считано от 22.06.2022 г. (л. 195 от делото). Временното преназначаване е прекратено със заповед № 8121К-10461 от 30.08.2022 г. (л. 198 от делото).

С Докладна записка рег. № 5290р-15779 от 20.09.2022 г. (л. 201 – л. 202 от делото) директора на Дирекция „Комуникационни и информационни системи“ – МВР е предложил на министъра на вътрешните работи да бъдат прекратени служебните правоотношения на трима служители. За единия, на основание чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл – за когото служебното правоотношение е възникнало след като назначеният държавен служител вече е бил придобил и упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст, а за другите двама – сред които е и жалбоподателят, на основание чл. 106, ал. 1, т. 5 от ЗДСл – при придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. В деня на съгласуването ѝ - 20.09.2022 г. на

жалбоподателя е връчено предизвестие рег. № 8121р-19238 от 20.09.2022 г. (л. 199 от делото). В същия ден е издадена и връчена на жалбоподателя срещу подпис и оспорената Заповед № 8121К-21335 от 20.09.2022 г., с която едностранно, от органа по назначаването е прекратено служебното му правоотношение като „началник на отдел“ - Отдел „Териториални К. – Север“ при дирекция „Комуникационни и информационни системи“ - МВР, на основание чл. 108, ал. 1, т. 5 от ЗДСл – при придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, считано от 20.09.2022 г. Предложението на директора на Дирекция „Комуникационни и информационни системи“ – МВР е съгласувано от заместник министър М. Д. – Б.. Тя е подписала и предизвестие за прекратяване на служебното правоотношение на жалбоподателя, както и оспорената заповед, в качеството на определен, на основание чл. 34, ал. 2 във вр. чл. 33, т. 9 от ЗМВР, със Заповед № 8121з-1204 от 16.09.2022 г. на министъра на вътрешните работи, негов заместник за времето от 19.09.2022 г. – 20.09.2022 г. включително (л. 22 от делото).

Изложените фактически обстоятелства не се оспорват от страните и дават основание на съда да направи следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима - подадена е на 28.09.2022 г., в предвидения 14-дневен преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на съдебен контрол административен акт, от надлежна страна – адресат на оспорената заповед, с правен интерес от оспорването.

Разгледана по същество, жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в рамките на правомощията, предоставени му със заповедта за заместване, издадена от министъра на вътрешните работи. Неоснователни в този смисъл са възраженията на жалбоподателя, че възложените „функции по общо и непосредствено ръководство на Министерството на вътрешните работи“ на зам. министър М. Д. – Б. не включват функциите на министъра като орган по назначаване, за които се твърди, че са изключително негово правомощие. Разпоредбата на чл. 34, ал. 2 от ЗМВР определя реда, по който министъра на вътрешните работи при отсъствие може да възлага правомощията си на свой заместник. Именно в тази хипотеза е издадена и заповедта, с която е оправомощена зам. министър М. Д. – Б.. Според тълкуването в цитираното от процесуалния представител на ответника ТР 4/22.04.2004 г. по адм. дело № 4/2002 г. на ОСС на ВАС, за разлика от делегирането на правомощия (чл. 35, ал. 1 от ЗМВР), при заместването за определен период необходимостта от непрекъснато функциониране на административния орган предполага заместващия да изпълнява в пълен обем правомощията на замествания. В конкретния казус в заповедта не са визирани изрично ограничения във функционалните задължения на министъра по чл. 34, ал. 1 от ЗМВР, а позитивната материално-правна уредба не регламентира изключителни правомощия на министъра, които не могат да бъдат възлагани на неговите заместници, по реда на чл. 34, ал. 2 от ЗМВР.

Заповедта е издадена в предвидената от закона писмена форма, а съдържанието ѝ формално отговаря на изискванията на чл. 108, ал. 1 от ЗДСл. Процедурата по връчване на заповедта не е част от включените от законодателя действия в процеса на издаването ѝ, поради което възражението на пълномощника на жалбоподателя, че заповедта е връчена в края на работния ден не е релевантно по отношение на нейната законосъобразност.

Разпоредбата на чл. 106, ал. 1, т. 5 от ЗДСл предвижда възможност за органа по

назначаване да прекрати едностранно служебното правоотношение на служител с едномесечно предизвестие при придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Спорът в настоящия казус е материално правен и касае приложимата разпоредба от КСО, според която следва да бъдат преценявани предпоставките за придобиване право на пенсия за осигурителен стаж и възраст от жалбоподателя. Според становището на процесуалния му представител, като държавен служител в системата на МВР спрямо него следва да се приложат условията на общата норма на чл. 68 от КСО, а не както се твърди от процесуалния представител на ответника в приложените писмени бележки – специалният ред, предвиден в чл. 69, ал. 2 от КСО. В този смисъл, не е спорен фактът, че към момента на издаване на заповедта жалбоподателят не е отговарял на критерия за възраст, предвиден в чл. 68 от КСО – 64 години и 5 месеца.

Основателни са възраженията в жалбата, че в заповедта липсва дължимата фактическа обосноваване на визираното правно основание за прекратяване на служебното правоотношение. Словестното възпроизвеждане на нормата на чл. 106, ал. 1, т. 5 от ЗДСл се явява недостатъчно, за да обоснове приложимата разпоредба от КСО. В мотивите на заповедта не са посочени конкретни данни за придобития осигурителен стаж от жалбоподателя, поради което не могат да се правят изводи и относно спазването на специфичното изискване на чл. 69, ал. 2 от КСО – 2/3 от осигурителния стаж да са действително прослужени в системата на МВР. Подобна информация не се съдържа и в съгласуваната от административния орган докладна записка рег. № 5290р-15779 от 20.09.2022 г. (л. 201 – л. 202 от делото), изготвена от директора на Дирекция „Комуникационни и информационни системи“ – МВР, с която е предложено на министъра на вътрешните работи да бъдат прекратени служебните правоотношения на тримата служители. В., в мотивите на заповедта няма препращане нито към посоченото предложение, нито към друг изготвен за целта документ, който да съдържа информация за придобития осигурителен стаж и възраст на жалбоподателя. От процесуалния представител на ответника не се твърди и да е изготвян такъв документ, а и не е приложен нито в административната преписка по повод издаването на оспорената заповед, нито в документите от служебното досие на жалбоподателя, което прави невъзможно осъществяването на съдебен контрол по отношение спазването на изискванията на Кодекса за социално осигуряване.

Информацията, съдържаща се в цитираните в настоящия съдебен акт докладни записки от 11.09.2018 г. и от 22.06.2022 г., използвана за да се обосновават предложенията за преназначаване на жалбоподателя на други длъжности в системата на МВР, не може да замести липсващата фактическа обосновка на кумулативните предпоставки за прекратяване на служебното правоотношение на посоченото в заповедта правно основание – чл. 106, ал. 1, т. 5 от ЗДСл. Правилата за разпределение на доказателствената тежест между страните предвиждат административният орган да установи съществуването на твърдените от него факти и изпълнението на законовите изисквания при издаване на заповедта, с която е прекратено служебното правоотношение. Недоказването на фактическите обстоятелства, послужили като основание за установяване на предпоставките за прекратяване на служебното правоотношение на посоченото в заповедта правно основание, води до несъответствие на оспорения акт с приложените материално правни разпоредби.

Изложените съображения дават основание на съда да счете, че оспорената заповед е незаконосъобразна – издадена е при неизяснени релеватни за приложимия материален

закон фактически обстоятелства, което е и основание за отмяната ѝ, по смисъла на чл. 146, т. 4 от АПК. В конкретния казус, служебното правоотношение на жалбоподателя е прекратено, без да е установено по категоричен начин наличието на предпоставките за придобиване на право на пенсия – съответния осигурителен стаж и възраст, съобразно изискванията на Кодекса за социално осигуряване.

Предвид изхода на спора, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, следва да бъде уважено своевременно направеното искане за присъждане на разноски, според представените доказателства за извършването им – 10 лева държавна такса за образуване на съдебното производство и 500 лева – договорено и платено адвокатско възнаграждение.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК във вр. чл. 124, ал. 1 във вр. чл. 121, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, Административен съд – София град, Първо отделение, 26 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед № 8121К - 21335 от 20.09.2022 г. издадена от заместник министъра на вътрешните работи М. Д. – Б., оправомощена със Заповед за заместване № 8121з-1204 от 16.09.2022 г. издадена от министъра на вътрешните работи, за прекратяване на служебното правоотношение на Е. Г. Е., считано от 20.09.2022 г., на основание чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР във вр. чл. 106, ал. 1, т. 5 и чл. 108 от Закона за държавния служител - едностранно от органа по назначаването с предизвестие, при придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст.

ОСЪЖДА Министерство на вътрешните работи, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, да заплати на Е. Г. Е., ЕГН [ЕГН], от [населено място], ул „Х. Т.“ 8Б, ет. 2, ап. 8 сумата от 510 (петстотин и десет) лева разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: